

F. t. l. vedr. retsplejeloven m. v.

Efter lovforslagets § 501, stk. 2, der i alt væsentligt svarer til gældende ret, kan indsigelser mod rigtigheden af domme og kendelser og indsigelser mod indenretlige forlig, som angår rettens virksomhed, ikke gøres gældende under tvangsfuldbyrdelsen. I øvrigt kan i princippet fremsættes alle indsigelser mod kravet eller dets størrelse. I langt den overvejende del af fogedsager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav fremkommer skyldneren imidlertid ikke med sådanne indsigelser. I det hele taget er det sjældent, at der opstår spørgsmål, der kræver medvirken af en jurist. Inden for det store københavnske område og i et vist omfang også ved fogedretter i provinsen giver visse advokater da også regelmæssigt møde i fogedretterne ved kon-torfunktionærer.

I lovforslaget, der fremsættes i folketingsåret 1972-73, foreslog justitsministeriet derfor den af udlægsudvalget foreslåede beløbsgrænse på 1.000 kr. ophævet, således at kravet om fordringshaverens møde under forretningen helt opgives for så vidt angår sager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav, jfr. forslaget § 492, stk. 2.

Dette forslag mødte dog kritik under folketingets behandling af lovforslaget, og da det ofte vil være rimeligt, at fordringshaveren giver møde i større sager, foreslås alene en forhøjelse af beløbsgrænsen til 5.000 kr. Der er dog gjort undtagelse med hensyn til sager om udlæg på grundlag af pantebreve i fast ejendom udstedt til statskassen eller realkreditinstitutterne. I disse sager er der uanset kravets størrelse ikke behov for, at fordringshaveren møder.

Bestemmelsen i § 492, stk. 3, er bortset fra en redaktionel ændring uændret i forhold til det tidligere lovforslag. Afgørelse om skyldnerens indsigelser bør først træffes, efter at fordringshaveren har haft lejlighed til at udtale sig, medmindre afgørelsen går ud på, at indsigelsen afvises.

Med hensyn til mulighederne for fastsættelse af afdragsordninger henvises til 6.

Efter justitsministeriets opfattelse bør det kun pålægges skyldneren at betale omkostninger i forbindelse med fordringshaverens møde under forretningen, hvis det har været nødvendigt for fordringshaveren at give møde, d. v. s. hvis fogedretten har indkaldt ham, eller hvis fogedretten i øvrigt finder det rimeligt, at han har givet møde. Dette er præciseret i forslaget § 503, stk. 1, 3. punkt.

Retsafgiftsloven vil inden lovens ikrafttræden blive foreslået ændret således, at der uden afgift udfærdiges udskrift eller anden meddelelse vedrørende det passerede til fordringshaveren, når denne ikke har givet møde under udlægsforretningen. For-

dringshaveren vil herved få mulighed for at blive gjort bekendt med skyldnerens oplysninger under fogedforretningen.

6. Udlagte genstandes forbliven hos skyldneren m. v.

I praksis sker det ofte, at fordringshaveren og skyldneren under en udlægsforretning træffer aftale om en afdragsordning for skyldneren. Overholder skyldneren aftalen, undlader fordringshaveren herefter i almindelighed at lade de udlagte genstande bortsælge på tvangsauktion. En sådan udgang på forretningen vil normalt være i alles, men først og fremmest skyldnerens interesse. Bortsalg af udlagte genstande på tvangsauktion indbringer, selv om de har en betydelig brugsværdi for skyldneren og hans familie, ofte kun ringe beløb. Muligheden for fastsættelse af afdragsordninger bør derfor opretholdes, selv om der ikke mere skal gives møde fra fordringshaverens side, og den bør endvidere ikke være begrænset til tilfælde, hvor der kan opnås en aftale mellem parterne.

Der foreslås derfor i § 525, stk. 1, indsat en bestemmelse om, at fogedretten skal kunne bestemme, at udlagt løsøre ikke må fratages skyldneren, så længe denne overholder en afdragsordning, der er fastsat af fogedretten og tiltrådt af skyldneren. Afdragsordningen behøver derimod ikke at være tiltrådt af fordringshaveren. Bestemmelsen forudsættes især anvendt med hensyn til aktiver, der – selv om de ikke er omfattet af trangsbeneficiet – alligevel har en betydelig brugsværdi for skyldneren og hans familie. Bestemmelsen bør derimod anvendes med en vis varsomhed over for rene luksusgenstande og aktiver af betydelig værdi, medmindre afdragsordningen tiltrædes af fordringshaveren. Fogedrettens afgørelse efter stk. 1 vil være til hinder for, at en senere udlægshaver fratager skyldneren genstanden, så længe denne overholder den først indgæede afdragsordning.

I modsætning til det tidligere fremsatte lovforslag er det af hensyn til 1-års-reglen i forslaget § 526, stk. 4, nu udtrykkeligt bestemt, at afdragsordningens varighed ikke kan overstige 10 måneder, medmindre fordringshaveren samtykker.

Bestemmelsen i § 525, stk. 1, omfatter som nævnt kun løsøre. Det vil imidlertid ofte være endnu vigtigere for skyldneren, at han ikke mister den faste ejendom, hvori han og hans familie bor. Efter forslaget § 517, stk. 4, skal fogedretten påse, at udlægget sker i de aktiver, skyldneren og hans husstand bedst kan undvære, og udlæg bør derfor så vidt muligt ikke foretages i fast ejendom, der tjener til bolig for skyldneren eller hans husstand. Der vil imidlertid ikke altid være andre aktiver,